

---

ДНЕВНИЦИТЕ на  
**ВАМПИРА**

ДНЕВНИЦИТЕ НА СТЕФАН

КНИГА ТРЕТА  
**НЕНАСИТНОСТ**

---



Книгите от поредицата  
ДНЕВНИЦИТЕ НА СТЕФАН

*Началото*  
*Кръвожадност*  
*Ненаситност*

(следва продължение)

по книгите на  
**Л. ДЖ. СМИТ**

и ТВ сериала, създаден от  
**КЕВИН УИЛЯМСЪН**  
и **ДЖУЛИ ПЛЕК**

---

ДНЕВНИЦИТЕ<sub>на</sub>  
**ВАМПИРА**



ДНЕВНИЦИТЕ НА СТЕФАН

КНИГА ТРЕТА  
**НЕНАСИТНОСТ**

---

Превод  
*Диана Кутева*

Издателство ИБИС  
София

## Пролог

Всичко се промени. Тялото ми, желанията, апетитът.

Душата ми.

За седемнайсет кратки години станах свидетел на повече трагедии, отколкото би трябвало да са отредени всекиму – и бях причина за по-голямата част от тях. Нося в себе си спомена за моята смърт и тази на брат си. Преследва ме звукът от последните ни издишания във влажните и покрити с мъх гори на Мистик Фолс, Вирджиния, образът на безжизненото тяло на баща ми върху пода на кабинета му в прекрасното ни имение Веритас. Още усещам миризмата на овъглената църква, където изгоряха вампирите, обитаващи града ни. И почти усещам вкуса на изпитата кръв и на живота, който откраднах, заради най-обикновен глад и безразличие към съдбата на човешките същества след моята трансформация. Още по-ясно виждам любознателното и мечтателно момче, което бях някога, и ако сърцето ми можеше да бие, щеше да се пръсне от мъка заради гнусното и долно създание, в което съм се превърнал.

Но въпреки че всички частици от съществуването ми са променени до неузнаваемост, земята продължава да се върти и светът да съществува. Децата порастват, пълничките им лица отслабват с течение на времето. Младите влюбени си разменят тайни усмивки, дока-

то обсъждат времето. Родителите спят, докато грее луната, и се събуждат, щом първите слънчеви лъчи ги изтръгнат от презгърдките на съня. Те се хранят, трудят се, обичат се. И винаги сърцата им бият в глух ритъм, устойчив, висок, хипнотичен, а кръвта ме привлича неустойимо, както кобрата откликва на звука на флейтата на укротителя на змии.

Някога се присмивах на суката на човешкия живот, вярвайки, че Силата, която притежавах, ме прави нещо много повече. От Катрин разбрах, че времето няма власт над вампирите, така че бих могъл да го пренебрегна, да живея само за мига, преминавайки от едно порочно желание към следващото, без да се боя от последствията. Докато бях в Ню Орлиънс, бях опиянен от моята нова Сила, безкрайната ми мощ и невероятна бързина. Помитах човешките същества, изпречили се на пътя ми, сякаш животът им беше без значение. Всяка топла капка кръв ме караше да се чувствам по-жив, по-силен, по-безстрашен и могъщ.

Всичко бе като мъгла от кръвожадност. Убих толкова много, толкова нехайно. Дори не си спомням лицата на жертвите си. С изключение на едно.

Кали.

Огненочервената ѝ коса, чистите зелени очи, кадифената мекота на страните ѝ, как стоеше с ръце на кръста си... всяка подробност се е запечатала завинаги в паметта ми с болезнена яснота.

Деймън, моят брат и някогашен приятел, нанесе последният, фатален удар, отнех живота на Кали.

Превръщайки го във вампир, аз отнех живота на Деймън. Като разплата той ми отне единственото, което можеше – моята нова любов. Благодарение на Кали си спомнях какво е да си човек, какво означава да цениш живота. Смъртта ѝ тежи на съвестта ми.

Сега моята сила е бreme, постоянната жажда за кръв – проклятие, а обещанието за безсмъртие – ужа-

сен кръст, който трябва да нося. Вампирите са чудовища, убийци. Не бива никога, никога да го забравям. Не бива да позволявам чудовището в мен да вземе връх. И макар че винаги ще ме измъчва вината за това, което сторих на брат си – изборът, който направих вместо него – трябва също така да избягвам тъмната пътека, по която той толкова настървено пое. Той се отдаде на новия си живот с наслада, опиянен от жестокостта и свободата, докато аз мога единствено да съжалявам за постигналата ме участ.

Преди да напусна Ню Орлиънс влязох в схватка с демона, в който се бе превърнал брат ми Деймън. Сега, докато се движа на север, далеч от всички, които някога са ме познавали като човек или вампир, единственият демон, с който трябва да се боря, е неутолимият ми глад.

# 1

**Н**якъде наблизно долових туптене на сърце, един живот.

Останалите звуци на града глъхнеха край мен, докато този ме зовеше. Тя се бе отдалечила от приятелите си, от познатите и безопасни пътеки.

Слънцето залязваше над Сентръл Парк, който обитавах след пристигането си в Ню Йорк преди две седмици. Цветовете в тази необятна пустош се смекчаваха, преливайки един в друг, сенките чезнеха, обгръщайки с неясното си було всичко наоколо. Оранжевите и тъмносини багри в небето гаснеха в мастилено-черното покривало на нощта, а калната земя тъмнееше в кадифена мекота.

Около мен почти целият свят бе застинал, затаил дъх, както винаги в края на деня, когато ритъмът на живот се сменяше: човешките същества заключваха вратите си, а създанията на мрака, като мен, излизаха на лов.

Благодарение на пръстена, който ми бе дала Катрин, можех да се разхождам на дневна светлина като нормалните, живи хора. Но открай време за вампирите е много по-лесно да излизат на лов през часовете, когато денят бавно преминава в нощ. Здравчът смущава онези, които не притежават очите и ушите на нощния хищник.

Сърдечният пулс, който сега преследвах, звучеше по-слабо... собственикът му се отдалечаваше. Изпъл-

нен с отчаяние, заповядах на тялото си да се движи по-бързо, краката ми да се оттласкват по-пъргаво от земята. Бях слаб заради продължителния глад и това се отразяваше върху способността ми да ловувам. Освен това тези гори ми бяха непознати. Растенията и дърветата ми бяха чужди, също като хората, крачещи по павираните улици на около четиристотин метра отук.

Но ловецът си остава ловец. Прескочих един разклонен, залинял храст и избегнах ледения поток, в който не плуваха лениви риби, които обичах да наблюдавам като дете, ала кракът ми се подхлъзна в един мъхест камък и аз се стоварих върху изсъхналите клонки. Преследването се оказа по-шумно, отколкото възнамерявах.

Собственицата на сърцето, която гонех, несъмнено ме е чула и знаеше, че смъртта ѝ приближава. Сега, сама и осъзнала частта си, ускори отчаяния си бяг.

Каква ли картина представлявах: с разрошена тъмна коса, с кожа, бледа като на труп, с очи, които започваха да горят с червени пламъци, докато вампирът в мен излизаше наяве. Тичах и прескачах из гората като подивял, облечен в елегантните дрехи, които Лекси, моята приятелка от Ню Орлиънс, ми бе дала, макар че сега ръкавите на бялата копринена риза висяха прокъсани.

Тя увеличи скоростта си. Но аз нямаше да я изпусна.

Жаждата ми за кръв се бе превърнала в толкова мъчителен копнеж, че повече не можех да се сдържам. Сладка болка разцъфна в челюстта ми, когато зъбите ми се удължиха. От притока на кръв лицето ми пламна, докато се променях. Сетивата ми се изостриха, а Силата ми изригна, изстисквайки последния изблик на вампирската ми мощ.

Втурнах се напред със скорост, надвишаваща многократно човешката, или на което и да е животно. С инстинкта, който всички живи същества притежават, бедното създание усети приближаващата си гибел и, из-

паднало в паника, потърси сигурност под дърветата. Сърцето ѝ туптеше все по-бясно: туп, *туп*, туп, *туп*, туп, *туп*.

Малката човешка частица в мен може би съжаляваше за това, което щях да извърша, но вампирът в мен се нуждаеше от кръвта.

С финален скок залових плячката си – голяма, лакома катерица, която се бе отлъчила от своите, за да потърси още храна. Времето забави своя ход, когато връхлетях върху жертвата си, разкъсах врата ѝ и впах зъби в плътта ѝ, докато капка по капка пресушавах живота ѝ и го всмуквах в себе си.

Ял съм катерици и докато бях човек, което донякъде намаляваше вината ми. У дома, в Мистик Фолс, двамата с брат ми ходехме на лов в гъстите гори, заобикалящи имението ни. Макар че през по-голямата част на годината катериците почти не ставаха за ядене, през есента добиваха вкус на орехи. Обаче кръвта на катерицата не е никакво угощение; тя е гранясала и неприятна. Нищо повече от храна, ако може и това да се нарече, но се насилих да продължа да пия. Беше дразнение, напомняне за опияняващата течност, която течеше в човешките вени.

Но от мига, в който Деймън сложи край на живота на Кали, аз се заклях никога повече да не пия човешка кръв. Никога нямаше да убия човек, да пия човешка кръв или да обичам друго човешко същество. Причинявах единствено болка и смърт, дори когато не желаях. Такъв беше животът на един вампир. Това означаваше животът за новия, отмъстителен Деймън, в който се бе превърнал моят брат.

Бухал изкряска от клоните на бряста, надвиснал над главата ми. Малка катеричка притича покрай краката ми. Раменете ми увиснаха, когато положих мъртвото животно на земята. Толкова малко кръв бе останала в тялото му, че раната не кървеше, а краката ѝ вече бяха започнали да се вцепеняват. Сетне изтрих следите от

кръв и козина по лицето си и се запътих навътре в парка, сам с мислите си, сподирян от шумовете на близо милионния град.

Откакто преди две седмици слязох от влака, спях в средата на парка, в нещо като пещера. Върху една от каменните стени отбелязвах всеки изминал ден. Останалите мигове се сливаха в едно, безполезни и пусти. Близо до пещерата се намираше оградено пространство, където строителите бяха събрали „полезните“ останки от малкото село, което бяха съборили и разчистили, за да се построи Сентръл Парк, както и известно количество архитектурни вехтории, които смятаха да поставят – мраморни фонтани, статуи без основи, колони, прагове и дори надгробни паметници.

Бутнах един гол клон – ноемврийският студ бе обрулил листата на дърветата – и подуших въздуха. Скоро щеше да завали. Знаех го, тъй като бях роден и отрасъл в провинцията, а и сетивата на чудовището в мен постоянно ми набавяха хиляди късчета познания за света около мен.

Сетне нощният бриз смени посоката си и донесе дразнещия, наситен мирис на ръжда. Ето го отново. Болезнен, метален дъх.

Миризмата на кръв. *Човешка* кръв.

Пристъпих на поляната, дишането ми се учести. Плътното зловоние на желязо беше навсякъде, изпълваше падината с почти осезаема мъгла. Огледах се.

Наблизо беше пещерата, където прекарвах мъчителните си нощи, мяхах се и се въртях в очакване на зората. Точно отпред се издигаше купчина от набързо струпани греди и врати, отмъкнати от съборените къщи и опустошени градини. По-нататък в далечината се белееха статуите и фонтаните, подредени в парка.

И тогава го видях. В подножието на статуя на царствен принц лежеше тялото на млада жена, а бялата ѝ бална рокля бавно се багреше в кървавочервено.

## 2

Усетих как вените по лицето ми запулсираха от изблика на Силата. Зъбите ми изскочиха бързо и силно, разкъсвайки венците. Отново бях ловец: тялото ми се изпъна, извих пръсти, готов за атака. Когато приближих към нея, всичките ми сетива се възбудиха още повече – очите ми се разшириха, за да уловят всяка сянка, ноздрите ми се издуха, за да поемат миризмите. Дори кожата ми настръхна, готова да усети най-малката промяна в движението на въздуха, в топлината, в ударите на сърцето, все признаци на *живота*. Въпреки клетвата ми, бях повече от готов да впия зъби в меката, умираща плът и да изсмуча жадно жизнените ѝ сокове.

Момичето бе дребно, но не болнаво или крехко. Изглеждаше на около шестнайсет. Гърдите ѝ се повдигаха и спускаха рязко, докато се бореше за глътка въздух. Косата ѝ бе тъмна, но в къдриците ѝ проблясваха златисти отблясъци от светлината на изгряващата луна. В косите ѝ бяха вплетени цветя от коприна и панделки, които се бяха развързали, и ведно с къдриците се стелеха зад главата ѝ като морска пяна.

Роклята имаше тъмночервена подплата, покрита с бял въздушен памучен тюл.

Там, където фустите се бяха разкъсали, се виждаха ивици алена коприна, сякаш в тон с кръвта, която изтичаше от гърдите ѝ и се спускаше надолу по корса-

жа. Една от велурените ѝ ръкавици беше бяла, докато другата беше почти черна от просмукалата се кръв, все едно се бе опитала да запуши раната си, преди да изгуби съзнание.

Гъстите ѝ извити мигли потрепваха, докато очите ѝ се въртяха под клепачите. Това момиче се бе вкопчило в живота, бореше се упорито да се изтръгне от мрака, заплашващ да я погълне, и да оцелее от сполетялата я жестокост.

Ушите ми лесно долавяха ударите на сърцето ѝ. Въпреки силата на момичето и волята ѝ за живот, те отслабваха и аз можех да отброя секундите между всеки удар.

*Туп...*

*Туп...*

*Туп...*

*Туп...*

Целият останал свят бе притихнал. Бяхме само аз, луната и това умиращо момиче. Сега дишането ѝ беше много по-забавено. Навярно след минути щеше да е мъртва, но не заради мен.

Прокарах език по зъбите си. Бях направил всичко, което бе по силите ми. Бях уловил катерица – *катерица* – за да заситя глада си. Правех всичко възможно, за да устоя на съблазънта на тъмната ми страна, на изгарящата жажда, която бавно ме разрушаваше отвътре. Въздържах се да използвам Силата си.

Но миризмата...

Неуστοимо пикантна, дразнеща, сладка. Главата ми се замая. Не беше моя вината, че са я нападнали. Не аз бях причинил локвата кръв, образуваща се под проснатото ѝ върху земята тяло. Само една малка глътка нямаше да навреди... Не бих могъл да я нараня повече, отколкото някой вече го бе направил...

Потръпнах, по гръбнака ми пробяга сладостна болка и се плъзна надолу по тялото ми. Мускулите ми се

свиваха и разпускаха по своя воля. Пристъпих по-близо, толкова близо, че можех да докосна с ръка червената течност.

Човешката кръв можеше да направи много повече, отколкото само да засити глада ми. Щеше да ме изгълъни с топлина и Сила. Нищо нямаше вкуса на човешката кръв, никакво *усещане* не би могло да се сравни с нея. Само една глътка и отново щях да се превърна във вампира, който бях в Ню Орлиънс: непобедим, бърз, силен. Щях да мога да внушавам на човешките същества да се подчиняват на желанията ми. Щях да заглуша вината и да прегърна мрака. Отново щях да съм истински вампир.

В този миг забравих всичко: защо бях в Ню Йорк, какво се бе случило в Ню Орлиънс, защо напуснах Мистик Фолс. Кали. Катрин. Деймън... Всичко бе изгубено и аз бях привлечен към безумната забрава, към източника на моята агония и екстаз.

Коленичих в тревата. Разтворените ми устни се отдръпнаха назад, разкривайки остриите зъби.

Едно близване. Една капка. Едно вкусване. Толкова отчаяно се нуждаех от това. А и технически нямаше да я убия. *Технически*, тя щеше да умре заради някой друг.

Тесните струйки кръв намаляваха, докато се стичаха надолу по гърдите ѝ, потръпващи от ударите на сърцето. Надвесих се над нея, езикът ми се стрелна напред... Гъстите мигли потрепнаха едва и се разтвориха, разкривайки ясни зелени очи, очи с цвета на делятината и тревата.

Същият цвят имаха и очите на Кали.

Последният ми спомен за Кали беше как тя лежеше върху земята и умираше, а тялото ѝ бе сгърчено в почти същата безпомощна поза. Кали бе умряла от удар с нож в гърба. Деймън дори не бе проявил благородство да ѝ позволи да се защити. Беше я промушил, докаато тя ми признаваше колко много ме обича. И тогава,

преди да успея да ѝ дам да пие от кръвта ми и да я спася, Деймън ме бе изтласкал настрани и я бе пресушил докрай. Беше оставил от нея само празна, мъртва черупка, след което се бе опитал да убие и мен. Ако не беше Лекси, щеше да успее.

Измъчен вик се изтръгна от гърдите ми, отдръпнах ръце от момичето и заудрях с юмруци земята. Изтласках кръвожадността, напираша от очите и устата ми обратно в онова тъмно място, откъдето бе изскочила.

Беше ми нужен още миг, за да се съвзема напълно, сетне разтворих корсажа на момичето, за да видя раната ѝ. Била е прободена с нож или някакво малко острие. Било е забито с почти идеална точност между гърдите ѝ – но бе пропуснало сърцето. Като че ли нападателят ѝ бе *искал* тя да страда, кръвта ѝ да изтече бавно, а не да умре на мига.

Нападателят не бе оставил оръжието, затова притиснах зъби към китката си и разкъсах кожата. Болката ми помогна да се съсредоточа, добра, пречистваща болка в сравнение с онази, която караше зъбите ми да се удължават.

С невероятно усилие притиснах китката си до устните ѝ и стиснах пръстите си в юмрук. Имах толкова малко кръв, която да споделя – това щеше почти да ме убие. Нямах представа дали ще се получи след като вече се хранех само с животинска кръв.

Туп-туп.

Пауза.

Туп-туп.

Пауза.

Сърцето ѝ продължаваше бавно да бие.

– Хайде – помолих се и стиснах зъби от болка. –  
*Хайде.*

Първите капки кръв паднаха върху устните ѝ. Тя потръпна и леко се размърда. Устните ѝ се разтвориха в отчаян отклик.

Стиснах китката с цялата си сила, изцеждайки кръвта от вената си в устата ѝ. Когато тя най-сетне покапа по езика ѝ, момичето едва не се задави.

– Пий – заповядах. – Ще ти помогне. *Пий.*

Тя извърна глава.

– Не – промълви.

Въпреки немощните ѝ протести, бутнах китката си към устата ѝ, насилвайки я да преглътне кръвта.

Момичето простена, но не се подчини. Около нас се изви вятър и полите на роклята ѝ прошумоляха. Земен червей се зарови по-дълбоко в меката, влажна земя, за да избяга от студения нощен въздух.

И тогава тя спря да се противи.

Устните ѝ се притиснаха към раната на китката ми и мекият ѝ език затърси източника на кръвта ми. Тя започна да смуче.

*Туп-туп.*

*Туп-туп.*

*Туп туп туп.*

Ръката ѝ, тази в пропитата с кръв ръкавица, се протегна, потрепервайки немощно, и улови ръката ми, опитвайки се да я приближи към лицето. Тя искаше повече. Разбрах отлично желанието ѝ, но не можех да ѝ предложа повече.

– Това е достатъчно – заявих. Чувствах се замаян и отмалял. Освободих нежно ръката си, въпреки скимтящите ѝ стонове. Сърцето ѝ вече беше по-равномерно.

– Коя си ти? Къде живееш? – попитах.

Тя изхлипа и се притисна към мен.

– Отвори очи – наредих ѝ.

Момичето го стори и отново разкри зелените си очи, същите като на Кали.

– *Кажу ми къде живееш.* – Внушавах ѝ да ми се подчини, а светът се въртеше около мен, докато използвах последните останали ми капки от Силата.

– Пето Авеню – промълви тя отнесено.

Опитах се да потисна нетърпението си.

– Къде на *Пето Авеню*?

– Седемдесет и трета улица... Номер едно на Източ-  
на седемдесет и трета улица... – долетя тихият ѝ шепот.

Вдигнах я на ръце, ухаеща на парфюм феерия от коприна, тюл, дантела и топла, човешка плът. Къдриците ѝ се люшнаха към лицето ми, погъделичкаха бузата и врата ми. Очите ѝ бяха затворени и тя се бе отпуснала в ръцете ми. Кръв, нейната или моята, капеше в прахта.

Стиснах зъби и се затичах.

### 3

**П**очти веднага след като излязох от парка, елегантна карета зави зад ъгъла, последвана от полицаи на кон. Отдръпнах се бързо в сенките, затаил дъх за миг, стъписан от шума и оживлението.

Мислех, че Ню Орлиънс е голям град и в сравнение с Мистик Фолс наистина беше. Сгради, офиси и лодки бяха скупчени в малкото, кипящо от живот пространство край река Мисисипи. Ала това беше нищо в сравнение с Манхатън, където белите сгради се извисяваха високо в небето и пришълци от Италия, Ирландия, Германия – дори Китай и Япония – сновяха по улиците и продаваха стоките си.

Дори през нощта Ню Йорк пулсираше от живот. Пето Авеню беше осветено от редица весело греещи газени фенери, които придаваха топло, наситено сияние на павираната улица. Мъж и жена се кискаха, наведени близо един до друг, обвини плътно палтата около телата си, за да се предпазят от свирещия порив на вятъра. Вестникарче крещеше водещите заглавия за опожарени фабрики и корупция в градската управа. Сърца биеха във френетична какофония, туптяха и препускаха в бесен ритъм. Вонята на боклук, аромат на парфюми и дори обикновеният мирис на чиста, измита със сапун кожа, се преплитаха в уличния въздух като гъвкавите лиани на кудзуто у дома.

След като се успокоих, се затичах към най-близки-

те сенки отвъд светлината на газените лампи, поне-  
съл на ръце отпуснатото момиче. Пред хотела малко  
по-нагоре по улицата имаше портиер. Веднага щом  
разгърна вестника си, се промъкнах колкото се може  
по-бързо покрай него, доколкото ми позволяваше то-  
варът ми. Разбира се, ако Силата ми беше в пълната  
си мощ, ако през цялото това време се бях хранил с  
човешка кръв, много лесно щях да внуша на порти-  
ера да забрави, че е видял нещо. Дори нещо повече  
– можех да изтичам направо към Седемдесет и трета  
улица, а човешкото око да долови само нещо неясно,  
профучало край него.

На Шейсет и осма улица се скрих зад един мокър  
храст, когато един пияница се заклатушка към нас. В  
малкото пространство между клоните нямаше нищо,  
което да отвлече вниманието ми от сладкото ухание на  
девичата кръв. Опитах се да не го вдишвам, прокли-  
найки желанието, което ме подтикваше да разкъсам  
шията ѝ. Когато пияницата ни отмина, хукнах на север  
към Шейсет и девета улица, като се молех никой да не  
ме види и да не спре, за да ме попита за изпадналото  
в безсъзнание момиче, отпуснато в ръцете ми. Ала в  
бързината си изритах един камък, който се затъркала  
по улицата. Шумът отекна по-силно от изстрел.

Пияницата се извъртя.

– Х-хей? – изфъфли.

Притиснах се към варовиковата стена на голяма  
къща, като мислено се помолих той да продължи по  
пътя си. Мъжът се поколеба, озърна се наоколо с по-  
мътнелите си очи, после се срути върху паважа, като  
силно изхърка.

Момичето издаде още един стон и се размърда в  
ръцете ми. Много скоро щеше да се събуди и да ос-  
ъзнае – несъмнено придружено с висок писък – че е в  
прегръдките на непознат мъж. Събрах цялата си воля  
и преброих до десет. После, все едно всички демони

на ада ме бяха погнали, хукнах в неравен спринт, без дори да се старая да държа по-нежно товара си. Шейсет и девета улица, Седемдесета... Една заблудена капка от кръвта на момичето изцапа бузата ми. Зад гърба ми отекнаха стъпки. В далечината изцвили кон.

Много скоро се озовахме на Седемдесет и втора улица. Само още една пресечка и щяхме да стигнем. Ще я оставя пред вратата на дома ѝ и ще побягна обратно към...

Но номер едно на Източна седемдесет и трета улица ме накара да спра.

Къщата, в която бях отраснал, беше голяма, построена от баща ми с парите, които бе спечелил, след като бе пристигнал в тази страна от Италия. Имението Веритас представляваше внушителна постройка на три етажа, с широка слънчева веранда, опасваща цялата сграда, и високи, тесни колони, които се издигаха до втория етаж. Беше снабдена с всички лукс, който можеше да се достави по време на блокадата на северняците.

Но *тази* къща – или по-скоро палат – беше огромна. Истински замък, построен от бял варовик, който заемаше почти цялата пресечка. Подредените близо един до друг прозорци на етажите приличаха на бдителни очи. От всеки етаж висяха балкони от ковано желязо, подобни на онези, които красяха дома на Кали в Ню Орлиънс, изсъхнали лози се виеха около металните орнаменти. Имаше дори островърхи кули в европейски стил, украсени с гаргойли.

Колко подobaващо, че къщата, която трябваше да приближа, се пазеше от каменни чудовища.

Изкачих се по стъпалата до гигантската входна врата, изработена от тъмно дърво. Положих нежно момичето върху площадката, вдигнах месинговото чукче и го ударих три пъти. Канех се да се обърна и да се върна в парка, когато масивната врата се отвори със

замах, все едно беше обикновена градинска порта. На прага стоеше прислужник. Беше слаб и висок като върлина, облечен в обикновен черен костюм. Двамата се спогледахме за миг, сетне сведохме погледи към момичето върху площадката.

– Господине – извика икономът към някого зад него. Гласът му бе изненадващо спокоен. – Това е госпожица Съдърланд...

Разнесоха се викове и трополене на крака. Почти мигом входът се изпълни с множество хора, всички със загрижени лица.

– Намерих я в парка... – подех.

Не успях да продължа.

Фусти от тежка коприна зашумоляха покрай мен, половин дузина пищящи жени, слуги и мъже се втурнаха навън и се скупчиха около момичето като ято подплашени гъски. Миризмата на човешка кръв стана толкова силна, че ми се зави свят. Богато облечена по-възрастна жена – майката, предположих – тутакси притисна длан към шията на девойката, за да провери пулса ѝ.

– Хенри! Внеси Бриджет вътре!

Икономът я вдигна внимателно и дори не трепна, когато кръвта изцапа кремавата му жилетка. Икономката го последва, докато приемаше заповеди от развълнуваната майка, която разпределяше различни задачи на прислужниците.

– Уинфийлд, изпрати момчето да доведе лекар! Грета да приготви гореща вана. Готвачката да свари агнешки бульон и билкова тинктура! Свалете веднага корсажа ѝ и развържете корсета – Сара, вземи от скрина стари ленени чаршафи и ги нарежи на ивици за превръзки. Лидия, изпрати да извикат Маргарет.

Тълпата се промъкна обратно през вратата, един по един, с изключение на младо момче с къси панталони и кепе, което се изстреля навън. Подметките на обув-

ките му затрополиха отсечено по калдъръма, когато се затича в нощта. Сякаш къщата, след като бе изригнала няколко мига на оживление, семеен сговор и жизненост, сега отново бе всмукала обратно обитателите си в топлото си и закрилническо лоно.

Дори и да исках, не можех да ги последвам. Човешките същества трябва да поканят в дома си своята гибел – независимо дали го осъзнават или не. Без покана ние, вампирите, не можем да влезем в ничий дом, прокудени от топлината на огнищата, оставени в нощта като самотни наблюдатели.

Обърнах се, за да си тръгна. И без това вече бях останал по-дълго, отколкото смятах.

– Почакай, млади човече.

Гласът бе толкова уверен, дълбок и гръмък, че се върнах, все едно бях хипнотизиран от някаква сила.

На прага се извисяваше висока фигура. Предположих, че е господарят на къщата и бащата на момичето, което бях спасил. Беше едър и някак си жизнерадостно дебел мъж, от онзи тип, чиято пълнота ги кара да застават на пети. Беше облечен в скъпи дрехи от вълна и туид, отлично ушити, но с обикновена кройка. *Спокойствие* бе думата, която най-точно го характеризираше, като се почне от червеникавокафявите бакенбарди и се стигне до блестящите черни очи и леката усмивка, играеща върху устните му. Приличаше на човек, който бе работил здраво през по-голямата част от живота си – мазолестите ръце и червеният му врат бяха доказателство, че богатството му не е от наследство.

Една мисъл се мярна за миг в главата ми: колко лесно щеше да бъде да го примамя навън. Още една стъпка... Пълното му тяло щеше да ми достави достатъчно кръв, за да засити глада ми с дни. Усетих как челюстта ме заболя от желание, което щеше да накара зъбите ми да изскочат и да причини смъртта на този мъж.

Ала въпреки множеството изкушения, с които се

сблъсках през тази нощ, вече бях оставил онзи живот зад гърба си.

– Тъкмо си тръгвах, господине. Радвам се, че дъщеря ви е в безопасност – промърморих, като отстъпих крачка назад към сенките.

Мъжът отпусна месестата си ръка върху рамото ми и ме спря. Очите му се присвиха и макар че бих могъл да го убия на място, се изненадах от нервното присвиране на стомаха ми.

– Как се казваш, синко?

– Стефан – отвърнах. – Стефан Салваторе.

Тутакси осъзнах, че е глупаво да му казвам истинското си име, имайки предвид цялата бъркотия, която бях оставил зад себе си в Ню Орлиънс и Мистик Фолс.

– *Стефан* – повтори той и ме огледа от главата до петите. – Не искаш ли награда?

Подръпнах маншетите на ризата си, засрамен от раздърпанието си въвнен вид. Черните ми панталони, в чийто заден джоб бе пъхнат дневникът ми, бяха протрити и разръфани. Ризата ми се бе измъкнала и висеше омачкана около тирантите. Нямах шапка, нито вратовръзка и жилетка, а като капак на всичко бях мръсен и от мен се разнасяше леката миризма на скитник.

– Не, господине. Просто се радвам, че помогнах – смънках.

Мъжът остана мълчалив, сякаш му беше трудно да проумее думите ми. Запитах се дали шокът да види дъщеря си окървавена и безпомощна не е замъглил донякъде съзнанието му. Сетне той поклати глава.

– Глупости! – Тупна ме по дясното рамо. – Готов съм на всичко за доброто и безопасността на най-малката ми дъщеря. Влез вътре. Настоявам! Да изпусим по една пура и да вдигнем тост задето си спасил моето малко момиченце.

Той ме дръпна в къщата, все едно бях инатливо куче на каишка. Понечих да възразя, но направо онемях, ко-

гато влязох в грандиозното фойе. Тъмната облицовка беше от черешово дърво. Цветните прозорци, предназначени да осветяват входната врата през деня, искряха дори и през нощта. Преливащите им цветове проблясваха като скъпоценни камъни на светлината на газените лампи. Огромно стълбище водеше към следващия етаж, а балюстрадата сякаш бе изсечена от цели дървени стволове. Докато бях човек, мечтаех да уча архитектура и с удоволствие бих разглеждал този дом с часове.

Но преди да успее да оцени предверието по достойнство, моят домакин ме поведе по коридора към уютен салон. В камината в далечния му край бумтяха оранжевите пламъци на буен огън. Из помещението бяха пръснати столове с копринени възглавнички и високи облегалки, а стените бяха облепени със зелени тапети. Зад дивана дискретно бе поставена билиардна маса, а целите стени и пространството между високите прозорци бе запълнено с шкафове, пълни с книги, чаши и различни интересни предмети. Моят баща, колекционер на книги и изящни предмети, щеше да се влюби в тази стая. Гърдите ми се стегнаха, когато осъзнах, че ще надмина баща си по житейски опит.

– Пура? – предложи любезният домакин и извади една кутия.

– Не, благодаря ви, сър. – Пурите бяха от най-високо качество, произведени от вирджински тютюн. Някога щях да приема с радост. Но както звукът от почукването на птичи клюн по кората на дървото разстройваше изострените ми сетива, така и мисълта да се обвия в облаци черен дим ми бе непоносима.

– Хмм. Не искаш да запалиш с мен. – Мъжът повдигна замислено гъстите си вежди. – Надявам се, че няма да ми откажеш едно питие?

– Не, сър. Благодаря ви, сър.

Общоприетите думи изскочиха от устата ми, преди да се усетя.

– Само така, момчето ми. – Той приготви питието ми – кехлибаренозлатиста течност, която наля от кристална гарафа.

– Значи си намерил дъщеря ми в парка – заговори господарят на дома, като ми подаде чашата с коняк. Не можах да се сдържа и поднесох искрящата чаша към светлината. Щях да я намеря за красива дори и да не притежавах изострените вампирски сетива. Разпръсках лъчите светлина все едно бяха водни кончета, обагвени във всички цветове на дъгата.

Кимнах към домакиня си и отпих малка глътка, докато се отпусках в коженото кресло, което той ми посочи. Топлата, сладка течност се плъзна по езика ми и ми подежда успокояващо, но в същото време ме накара да се почувствам неудобно. Само за една кратка нощ от скитник, живеещ в парка, се превърнах в желан гост, отпиващ изискано питие в компанията на много богат човек. Едновременно с това копнеех да хукна обратно към мрака, ала самотата, която се бе просмукала в цялото ми същество, ме умоляваше да остана. Не бях говорил с живо същество от две седмици, а ето ме тук сега, поканен в един истински палат, гъмжащ от човешка дейност. Усещах присъствието на поне десетина слуги и членове на семейството в стаите наблизо, опияняващото ухание на кръвта им, неразлично за всички останали, освен за мен, както и на двете кучета, които знаех, че са в кухнята.

Моят благодетел ме изгледа странно и ме изтръгна от унеса ми.

– Да, сър. Намерих я на поляната, близо до останките от старото селище Сенека Вилидж.

– И какво си правил в парка толкова късно през нощта? – попита той, впери поглед в мен.

– Разхождах се – промълвих.

Подготвих се за това, което следваше, неудобна поредица от въпроси относно живота ми, макар че скъ-

саните ми дрехи определено даваха някои отговори. Ако бях на негово място, щях да пъкна няколко долара в ръката ми и да побързам да се изпроводя през вратата. В крайна сметка Ню Йорк гъмжеше от хищници и въпреки че той не би могъл да го знае, вероятно дори не си го представяше, аз бях един от тях.

Ала следващите му думи ме изненадаха.

– Предполагам, че късметът ти е изневерил синко? – попита домакинът ми и изражението му омекна. – Какво е станало – бил си изхвърлен от бащиния си дом? Заради някакъв скандал? Или дуел? Озовал си се в противниковия военен лагер?

Ченето ми увисна. Откъде бе разбрал, че не съм обикновен скитник?

Мъжът изглежда отгатна мисълта ми.

– Обувките ти, синко, показват, че очевидно си джентълмен, независимо от настоящето ти... хм... състояние – додаде той, докато ги оглеждаше. Сведох поглед към обувките си – протрити и мръсни, не ги бях лъскал, откакто напуснах Луизиана. – Изработката им е италианска, а кожата е фина. Познавам кожата си. – Потупа собствената си обувка, навярно от крокодилска кожа. – Така започнах. Аз съм Уинфийлд Съдърланд, собственикът на търговската верига „Съдърланд“. Някои от съседите ми са натрупали състоянието си от петрол или от железниците, но аз съм го спечелил честно – като продавам на хората това, от което имат нужда.

Вратата на кабинета се отвори и младата жена, която бях видял на долния етаж, влезе вътре. Изглеждаше спокойна и грациозна, пристъпваше едновременно царствено и делово. Бонето ѝ беше семпло – почти като на прислужница – но подчертаваше фините черти на лицето ѝ. Тя беше по-изискана версия на момичето, което бях намерил в парка. Естествено къдравата ѝ коса беше в по-фин оттенък на златистото и се сте-

леше свободно на меки вълни. Миглите ѝ бяха гъсти като на по-малката ѝ сестра, но по-дълги, и обрамчваха сини очи със съвсем лек нюанс на сиво. Скулите ѝ бяха малко по-високи, а изражението – по-меко.

Човешкото ми възхищение от красотата ѝ се бореше със студената вампирска оценка на тялото ѝ: здраво и младо.

– Лекарят току-що пристигна, но мама смята, че всичко с нея ще е наред – оповести спокойно момичето. – Раната не е толкова дълбока, колкото изглеждаше, и очевидно вече е почти зараснала, което е истинско чудо.

Размърдах се притеснено на стола си. Знаех, че аз съм неохотният творец на това „чудо“.

– Дъщеря ми Лидия – представи я Уинфийлд. – Най-царствената от моите три грации. Ти си намерил Бриджет. Тя е малко... хм... своенравна.

– Тя избяга сама от бала – заяви с пресилена усмивка Лидия. – Мисля, че би трябвало да потърсиш малко по-силна дума от „своенравна“, татко.

Харесах Лидия от пръв поглед. Не излъчваше искрящата жизненост на Кали, но притежаваше ум и чувство за хумор, които я отличаваха от всички останали. Дори харесах баща ѝ, въпреки гръмкия му и заплашителен глас. В известно отношение всичко тук ми напомняше на родния ми дом, на собственото ми семейство, когато имах такова.

– Ти ни направи голяма услуга, Стефан – рече Уинфийлд. – Прости ми, че говоря без заобикалки, но подозирам, че нямаш приличен дом, където да се прибереш. Защо не останеш да пренощуваш тук? Вече е прекалено късно, за да отидеш където и да било, а и сигурно си изтощен.

Вдигнах ръце.

– Не, не бих могъл.

– Определено можеш – възрази Лидия.

– Аз... – *Кажу не.* Пред мен изплуваха зелените очи на Кали и си припомних клетвата да стоя по-далеч от човешките същества. Но уюта на тази красива къща толкова много ми напомняха за човешкия живот, който бях изоставил в Мистик Фолс, че ми беше много трудно да постъпя както беше редно.

– Настоявам, момче. – Уинфийлд отпусна месестата си ръка върху рамото ми и ме побутна към вратата. – Това е най-малкото, което можем да ти предложим в знак на благодарност. Хубав и спокоен сън и здравословна закуска.

– Това е много любезно, но...

– Моля те... – намеси се Лидия с плаха усмивка. – Ние сме ти толкова благодарни.

– Аз наистина би трябвало да...

– Отлично! – плесна с ръце Уинфийлд. – Разбрахме се. Дори ще изперем и изгладим дрехите ти.

Като кон, за когото трябваше да се погрижат преди надбягванията, икономката на семейство Съдърланд ме поведе по стръмна стълба към задното крило на къщата, с изглед към източната улица. Вместо обичайното ми леговище в скалите, заобиколен от откраднати надгробни паметници, щях да спя в огромно пухено легло с четири колони, в стая с бумтящ огън, в къщата на човешки същества, които ме бяха приели с радост и без колебание, сякаш бях един от тях.

Вампирът в мен оставаше гладен и нервен. Ала това не пречеше на човека в мен да се наслади на живота, който завинаги бе изгубил.

# 4

5 ноември 1864

Имам чувството, че е станало много отдавна, но в действителност беше изминало съвсем малко време от трансформацията ми, откакто моят баща ме уби. Измина едва месец, откакто двамата с Деймън се опитахме да спасим живота на Катрин, а нейната кръв спаси нашия. Едва месец, откакто бях жив човек с топла, пулсираща кръв, който консумираше ястия от месо и зеленчуци, сирене и вино – и който спеше в пухено легло, застлано с чисти ленени чаршафи.

При все това ми се струва, че е било преди цяла вечност и в известно отношение предполагам, че беше точно така.

Но също така бързо, както се промени съдбата ми след Ню Орлиънс, принуждавайки ме да живея като скитник в скалиста падина в парка, ето ме сега, седнал зад прилично бюро, под прозорец с витраж и дебел килим под краката. Колко бързо се връщам обратно към човешкия начин на живот!

Семейство Съдърланд изглеждат мили хора. Представям си буйната и непокорна Бриджет и по-голямата ѝ, по-разумна и по-търпелива сестра, като огледална версия на Деймън и мен. Никога не съм се замислял колко всъщност безобидни са били караниците между Деймън и баща ми, когато причина за тях бяха само конете и

момичетата. Винаги съм се боял, че някой от тях двамата ще каже или направи нещо, което винаги ще сложи край на подобие то на семейство, което имахме.

Сега, когато баща ми е мъртъв, а брат ми и аз сме... това, което сме, осъзнавам колко много по-сериозни могат да станат нещата, колко обикновен и лесен е бил животът преди.

Не биваше да оставам в този дом, дори и за една нощ. Би трябвало да се измъкна през прозореца и да побягна към мястото, което доброволно бях избрал за своето изгнание. Да остана в топлата, жива прегръдка на семейство Съдърланд, без значение за колко кратко, беше опасно и измамно. Имах чувството, че отново принадлежа на човешкия свят. Те не подозират, че са приели хищник сред себе си. Беше достатъчно само веднъж да изгубя контрол, да изляза безшумно от стаята си, да заситя жаждата си с един от тях, и животът им щеше винаги да се превърне в трагедия – както стана с моя, когато Катрин прекрачи прага на нашия дом.

Семейството винаги е било най-важното нещо за мен и ще излъжа, ако не призная колко успокояващо и хубаво е да съм отново – дори и да е само за една открадната нощ – сред хора, които се обичат един друг.

За пръв път, след като напуснах Ню Орлиънс, станах с изгрева на слънцето с намерението да се измъкна незабелязано от огромната къща и да изчезна в утринната мъгла, преди някой да дойде да ме събуди. Но беше толкова трудно да се устои на чистите ленени чаршафи, мекия матрак, лавиците с книги и изрисувания таван в моята стая.

След като се възхитих на фреската над мен, изобразяваща ангели с крила, отметнах меките завивки и се насилих да стана от леглото. Всички мускули се извиваха под кожата ми, пълни с мощ и Сила, ала ребрата ми се брояха. Прислужницата бе взела дрехите ми, за да се изперат,

но не ми дадоха нощна риза. Наслаждавах се на усещането на утринната слънчева светлина върху тялото ми, на греещата топлина, бореща се със студа в стаята. Макар че никога нямаше да простя на Катрин, задето ме превърна във вампир, ѝ бях благодарен поне за пръстена с лапис лазули, който ме предпазваше от слънчевите лъчи, които иначе бяха смъртоносни за създанията на мрака.

Прозорецът бе леко открянат и хладният бриз нахлуваше в стаята, издувайки прозирните пердета. Въпреки че температурата вече не ми действаше, затворих прозореца и пуснах резето донякъде озадачен. Можех да се закълна, че миналата нощ прозорецът бе затворен и залостен. Преди да имам време да обмисля по-обстойно въпроса, долових наблизко туптенето на човешко сърце и, след тихо почукване, вратата се отвори. Лидия надникна, после тутакси се изчерви и извърна глава, засрамена от полуголото ми тяло.

– Татко се страхуваше, че може да си тръгнеш, без да се сбогуваш. Изпратиха ме, за да се уверя, че няма да омаеш някоя от прислужниците, за да ти помогне да се измъкнеш.

– Едва ли съм в подходящо облекло, за да се измъкна незабелязано – отвърнах и захрих гърдите си с ръце. – За целта ще са ми нужни панталоните.

– Хенри ще дойде след малко с изпраните и изгладени панталони – отвърна тя, забила поглед в пода. – През това време може да ползваш банята, която се намира в дъното на коридора, отдясно. След като се освежиш, ще те чакаме за закуска.

Кимнах, чувствах се като уловен в капан.

– И, Стефан... – Лидия вдигна поглед за миг и срещна моя. – Надявам се, че ще успееш да си намериш и ризата. – С тези думи се усмихна и излезе от стаята.

Когато най-после слязох долу за закуска, целият клан Съдърланд вече ме чакаше – дори Бриджет, ко-

ято кипеше от енергия и жизненост и лакомо нагъваше препечена филийка, сякаш не беше яла поне две седмици. Ако не беше леката бледност на лицето ѝ, никой нямаше да предположи, че миналата нощ едва не бе умряла.

Когато приближих, всички се извърнаха и ахнаха. Очевидно представлявах съвсем различна гледка от героя в прокъсаната риза от предишната нощ. С лъснатите до блясък италиански обувки, чисти и изгладени панталони, нова чиста риза и взето назаем сако, което ми бе изпратил Уинфийлд, аз бях джентълмен в пълния смисъл на думата. Дори бях измил лицето си и сресал косата си назад.

– Готвачката ви приготви овесена каша, ако желаете – предложи госпожа Съдърланд и посочи към купата, пълна с гъста бяла каша. – Не е обичайната ни закуска, но си помислих, че нашият гост от Юга може да я предпочита.

– Благодаря ви, госпожо – промърморих, заех празното място до Бриджет и плъзнах поглед по голямата дървена маса. След като майка ми почина, Деймън и баща ми въведоха обичай да се храним с мъжете, които работеха в плантацията. Закуската често се състоеше от най-проста работническа храна: качамак и бисквити, хляб и сироп, резени пържен бекон. Това, което бе подредено върху масата в резиденцията на Уинфийлд, щеше да засрами и най-изискания ресторант във Вирджиния. Препечени филийки по английски маниер, поставени във фини телени стойки, пет различни вида конфитюр, два вида бекон, царевични питки, сироп, дори прясно изцеден портокалов сок. Изящните чинии бяха със сини холандски мотиви, а излъсканото до блясък сребро беше много повече, отколкото някога бях виждал по време на официална вечеря.

Изпълнен с желанието да имам човешки апетит – и пренебрегвайки огъня във вените ми, който жадуваше

за кръв – се престорих, че потапям с нетърпение лъжицата си в кашата.

– Много съм ви задължен – избъбрих.

– Значи това е спасителят на малката ми сестра – заяви една от жените в стаята, която не познавах.

– Позволи ми да ти представя най-голямата си дъщеря – рече Уинфийлд. – Това е Маргарет. Първа се омъжи и се надяваме първа да ни дари с внуци.

– *Папа* – смъмри го ласкаво Маргарет, преди отново да насочи вниманието си към мен. – Приятно ми е да се запознаем. – Докато Бриджет беше пълна с живот, с пухкавата закръгленост на младостта, а Лидия – елегантна, изтънчена и образована, Маргарет излъчваше нещо практично и любопитно, някаква грубост, която струеше от питащите ѝ сини очи. Косата ѝ беше черна и права.

– Тъкмо обсъждахме какво е предизвикало немислената постъпка на най-малкото ми дете – оповести Уинфийлд, насочвайки разговора отново към предишната нощ.

– Не зная защо избягах – рече Бриджет нацупено и отпи голяма глътка от портокаловия си сок. По-големите ѝ сестри се спогледаха многозначително, но баща им се наведе напред. Бръчки на тревога прорязваха челото му. – Просто изпитах непреодолимото желание да си тръгна. И го направих.

– Било е глупаво и опасно – смъмри я майка ѝ и размаха салфетката си. – Можеше да умреш!

– Радвам се, че днес се чувстваш добре – обадох се учтиво. Бриджет се усмихна, разкривайки зъбите си, леко изцапани с портокалов сок.

– Да. Като стана дума за това... – Маргарет потупа с лъжичката си за яйце по ръба на чинията. – Казахте, че сте я намерили в парка, цялата в кръв?

– Да, госпожо – отвърнах предпазливо, като забучих на вилицата си най-малкото парче бекон в чинията си.

Тази сестра изглеждаше по-проницателна от останалите и не се страхуваше да задава неудобни въпроси.

– Имало е *много* кръв и роклята на Бриджет е била разкъсана – настоя Маргарет. – Това не ви ли се струва странно, след като всъщност не е имало истинска рана?

– Бъ... – заекнах. Мислите ми запрепусаха. Какво бих могъл да кажа? Че кръвта е била на някой друг?

– Снощи помислих, че е имало рана – обади се госпожа Съдърланд и стисна замислено устни. – Но беше само засъхнала кръв, която измихме.

Маргарет впи пронизващия си поглед в мен.

– Може би ѝ е потекло кръв от носа – смотолевих аз.

– Значи не сте видели никакъв нападател, когато сте приближили към сестра ми? – не се отказваше Маргарет.

– О, Маги, ти и твоите разпити! – въздъхна Уинфийлд. – Истинско чудо е, че Бриджет е добре. Слава на Бога, че Стефан я е намерил.

– Да. Разбира се. Слава на Бога – рече Маргарет. – А вие какво сте правели съвсем сам в парка миналата нощ? – продължи да ме разпитва спокойно.

– Разхождах се – отвърнах, както бях казал и на баща ѝ снощи.

На ярката утринна светлина изведнъж ми се стори странно, че Уинфийлд не ме бе попитал за нищо друго, освен за името ми и защо съм бил в парка. Във времена като днешните, след като дъщеря му току-що е пострадала от жестоко нападение, едва ли бе напълно нормално да приемеш непознат в дома си. Но пък и баща ми бе предложил убежище на Катрин, когато бе пристигнала в Мистик Фолс, разигравайки ролята на нещастно сираче.

Една част от мен не ми даваше мира и не спираше да ме гложди мисълта дали нашата история щеше да се развие различно, дали членовете на семейство Салваторе още щяха да са живи, ако бяхме разпитали

по-настоятелно Катрин за миналото ѝ, а не само да съчувстваме деликатно на сполетялата я трагедия, отнела живота на родителите ѝ. Разбира се, Катрин толкова дълбоко бе омагьосала двамата ни с Деймън, че може би навярно нямаше да има значение.

Маргарет се наведе напред. Явно нямаше намерение да прояви деликатност и любезно да подмине въпросите относно личността ми, както бе сторил Уинфийлд предишната нощ.

– Доколкото разбрах, не сте отгук, нали?

– От Вирджиния съм – отвърнах, когато тя отвори уста, за да зададе следващия си въпрос. По странен начин любопитството ѝ ме караше да се чувствам по-добре, че мога да кажа на това семейство поне част от истината. Освен това много скоро щях да напусна завинаги тази къща и живота им, така че едва ли имаше значение какво щяха да узнаят за мен.

– И откъде по-точно? – продължи да ме разпитва Маргарет.

– Мистик Фолс.

– Никога не съм го чувала.

– Това е наистина много малък град. Има само една главна улица и няколко плантации наоколо.

Под масата се разнесе някакво шумолене и аз предположих, че Бриджет или Лидия се опитват да сритат по-голямата си сестра. Дори и да бяха успели, лицето на Маргарет не издаде нищо.

– Предполагам, че имате образование? – продължи тя.

– Не, госпожо. Възнамерявах да уча в университета във Вирджиния. Войната попречи на плановете ми.

– Войната не е добра за никого – заяви Уинфийлд и набучи парче бекон на вилцата си.

– Войната сложи край и на пътуванията между отделните щати – додаде Маргарет.

– Какво общо има това с всичко случило се? – попита Бриджет.

– Сестра ти предполага, че е доста странно, че съм дошъл на север – обясних аз. – Но баща ми умря наскоро...

– Във войната ли? – попита Бриджет задъхано. Лидия и госпожа Съдърланд я изгледаха унищожително.

– Косвено – отвърнах. Войната бе *отнела* живота на баща ми, войната срещу вампирите – срещу мен. – Моят град... беше опожарен и останах без дом и семейство.

– И сте дошли на север – заключи Лидия.

– Може би, за да опиташ някакъв бизнес? – предложи с надежда Уинфийлд.

Ето един мъж с три дъщери, три красиви дъщери, но без синове. Нямах с кого да сподели пурите и коняка си, нито кого да окуражава и с кого да се съревновава в света на бизнеса. Бях едновременно разтревожен и развеселен от блясъка в очите му, когато ме погледна. Със сигурност в Манхатън имаше семейства със синове, които биха предложили много по-подходящи зетьове и съдружници.

– Каквото и да предприема, ще разчитам единствено на себе си – отвърнах, като отпих от кафето си. Трябваше да го сторя, без Лекси или Катрин да ме направляват. И ако някога отново срещна Деймън, добре подостреният кол ще е единственото, което ще ме направлява.

– Къде живеете? – продължи Маргарет. – Имате ли близки тук?

Изкашлях се, но преди да изрека първата си истинска лъжа, Бриджет изпъшка.

– Маги, писна ми от този разпит!

Лека усмивка се мярна върху устните на Лидия, но тя побърза да я прикрие със салфетката си.

– А ти за какво би предпочела да говорим? За теб ли? – повдигна вежди Маргарет.

– Всъщност, да! – заяви Бриджет и огледа масата.

Очите ѝ бяха искрящо зелени като на Кали, но с раздрознителното си и капризно държание тя изобщо не приличаше на моята изгубена любов. – Аз все още не зная *защо* избягах от бала.

Маргарет завъртя очи. Лидия поклати глава.

– Искам да кажа, че трябваше да *видите* как ме гледаха! – поде тя и размаха ножа си във въздуха за по-голяма убедителност. – Роклята на Флора беше ужасна, особено като се има предвид, че се омъжи съвсем наскоро. А моят нов колан – о, не, дали не се е съсипал миналата нощ? Няма да го понеса, ако се е съсипал! Мамо! На мен ли беше, когато Стефан ме донесе у дома? Трябва да отидем в парка и да го потърсим!

– А какво ще кажеш да отидем в парка и да *потърсим* човека, който се е опитал да те убие? – предложи Маргарет.

– Вече говорихме с инспектор Уорън за това. Той обеща да проведе пълно разследване – рече госпожа Съдърланд. – Но, Бриджет, трябва да ми обещаеш, че няма да избягаш довечера от бала у семейство Честър или ще бъда принудена да те затворя в спалнята ти и да те наглеждам.

Бриджет скръсти ръце пред гърдите си и изсумтя недоволно.

– Нито пък *ти* трябва да бягаш – обърна се госпожа Съдърланд с многозначителна нотка в гласа към Лидия. Средната сестра се изчерви.

– Лидия се влюби в един италиански граф – довери ми Бриджет, тукакси забравила цупенето, развълнувана от клюката. – Всички се надяваме той да поиска ръката ѝ – няма ли да е страхотно? След това вече ще бъдем част от благородниците, а не само богати търговци. Представи си само – Лидия ще бъде графиня!

Уинфийлд се засмя нервно.

– Бриджет...

Момичето примигна с гъстите си мигли.

– Толкова е *прекрасно*, че Лидия има ухажор, а още повече граф. Опасявах се, че след като Маги се омъжи, мама и папа ще се придържат към традицията и няма да ми позволят да се омъжа преди Лидия, а кой знае колко дълго време ще отнеме *това*.

– Лидия е... взискателна – отбеляза госпожа Съдърланд.

– О, стига, мамо – завъртя очи Бриджет. – Сякаш някой досега е проявявал интерес. А сега тя има *граф*. Наистина... наистина не е честно, знаеш ли, ако се замислиш за това... ако имах истински дебют в обществото...

Размърдах се на стола си, изведнъж засрамен заради всички, но в същото време доволен, задето участвам в нещо толкова обикновено като семеен спор. За пръв път бях в компания, откакто напуснах Лекси в Ню Орлиънс.

– Напоследък в живота ни се появиха толкова много красиви и странни мъже – отбеляза Маргарет. В тона ѝ прозвуча едновременно учудване и предупреждение. – Какво странно съвпадение, господин Салваторе. Но може би в крайна сметка не бива да го правя на въпрос.

– Стига вече, Маргарет – намеси се Уинфийлд.

– Всъщност *нямам с кого* да отида довечера на бала у семейство Честър, мамо – продължи Бриджет, а лицето ѝ се зачерви, сякаш се опитваше усилено да се разплаче. През цялото време ми хвърляше коси погледи. – Сигурна съм, че след снощи Милаш едва ли ще иска да ме придружи... Наистина спешно се нуждае от спасител...

Бриджет разтвори широко зелените си очи и ги вперя в баща си. Уинфийлд се намръщи и погали замислено бакенбардите си. В този миг Бриджет изглеждаше силна като вампир, способна да накара баща си да изпълни всяко нейно желание. Маргарет сложи ръка на челото си, сякаш я бе заболяла главата.

– Господин Салваторе ще те заведе – оповести Уинфийлд и посочи към мен с вилицата си. – Вече те спаси веднъж. Сигурен съм, че е истински джентълмен, който не би те оставил отново в беда.

Всички погледи се насочиха към мен. Бриджет живна и ми се усмихна като котенце, на което току-що са предложили купичка, пълна със сметана.

Сепнах се.

– Боя се, че нямам подходящи дрехи... – започнах.

– О, това ще се реши много лесно – заяви госпожа Съдърланд с многозначителна усмивка.

– Отново – промърмори Лидия, но доста тихо, така че никой друг да не я чуе – бедният господин Салваторе е оставен на нашата милост. Ведно с панталоните.